



2153 î.Hr. – EGIPT, DEȘERTUL DE VEST

Luaseră cu ei un măcelar în pustiurile îndepărtate ale *deshret*-ului, care folosi mai degrabă un cuțit de măcelărie, și nu unul ceremonial, ca să le despice gâtleurile.

Cu această unealtă feroce, cioplită din cremene galbenă, ascuțită ca o lamă și lungă cât un antebraț, măcelarul trecu de la preot la preot, apăsând cu pricepere lama în unghiul moale dintre gât și claviculă. Cu ochii lucindu-le de la atâta *shepen* și *shedeh* pe care le băuseră ca să le amortească durerea și cu capetele rase, licărindu-le de picături de apă sfințită, fiecare bărbat se ruga lui Ra-Atum, implorându-l să îl treacă în siguranță prin Tunelul celor Două Adevăruri în Câmpiile Binecuvântate ale lui Iaru. După care, măcelarul le dădea capetele pe spate, cu ochii spre cerul care vestea ivirea zorilor și, dintr-o singură rotire fermă a încheieturii, le cresta gâtleurile de la o ureche la cealaltă.

– Să pășească pe căile frumoase, să treacă de bolta cerească! scandau preoții rămași. Să stea la masă cu Osiris în fiecare zi!

Împroșcat cu sânge pe brațe și pe tors, măcelarul îl culca pe fiecare bărbat la pământ, trecând la următorul preot și repetând gestul, șirul de cadavre crescând pe măsură ce își făcea treaba cu o privire goală și o eficiență brutală.

De pe o dună apropiată, Imti-Khentika, Marele Preot al lui Iunu, Primul Preot al lui Ra-Atum, Cel Mai Mare Dintre

Profeți, privea în jos, către măcel. Simțea o durere imensă pentru moartea atâtor bărbați pe care ajunsese să-i considere frații săi. Dar simțea și satisfacție pentru că își îndeplinseseră misiunea, iar fiecare dintre ei știuse de la bun început ce avea să se întâmple, astfel ca nimeni să nu audă vreo vorbă despre ce făcuseră.

În spate, spre est, simți primele raze de căldură ale soarelui-răsare, Ra-Atum, care se înfățișa precum Khepri, aducând lumină și viață în lume. Se răsuci, dându-și la o parte gluga din piele de leopard, și, întinzându-și brațele, recită:

*O, Atum, tu care ai luat ființă pe muntele creației,
Cu o flacără precum cea a Păsării Benu pe altarul Benben de la Iunu!*

Ridică o mână cu degetele răsfirate ca și cum ar fi vrut să apuce dunga roșiatică, îngustă, ce se strecura pe deasupra nisipurilor, la orizont. Apoi, răsucindu-se din nou, privi în direcție opusă, înspre vest, către peretele care se întindea dinspre nord spre sud, pe o distanță de o sută de *khet*, precum o cortină imensă căzută peste marginea pământului.

Undeva la baza acelor stânci, în umbrele dense pe care lumina răsăritului nu le alungase încă, se afla Poarta Divină: *re-en wesir*, Gura lui Osiris. Nu se vedea de unde stătea el. Și probabil ar fi fost la fel și pentru un trecător care s-ar fi aflat exact în fața ei, deoarece chiar el, Imti, rostise descântecul care o închisese și o ascunsese, și doar cei care știau să privească puteau să o vadă. Așa reușise refugiul strămoșilor lor, *wehat er-djeru ta*, oaza de la capătul lumii, să își păstreze secretele de-a lungul șirului nesfârșit de ani, și doar câțiva aleși știau de existența ei. Nu degeaba era numită și *wehat seshtat* – Oaza Ascunsă. Încercătura lor avea să fie în siguranță acolo. Nimeni nu avea să o găsească. Se putea odihni în pace până aveau să vină vremuri mai liniștite.

Imti își trecu privirea pe deasupra stâncilor, dând din cap ca și când ar fi fost de acord cu totul, apoi se uită către turla

încovoiată de piatră care țâșnea din dune la vreo opt *khet* de peretele stâncii. Era o formațiune uimitoare chiar și de la această distanță, dominând peisajul din jur: un turn curbat din piatră neagră care se înclina în afară și în sus, atingând o înălțime de aproape 20 de *meh-nswt*, ca o seceră vastă care spinteca suprafața deșertului sau, mai degrabă, ca piciorul unui scarabeu gigantic care se târa prin nisip.

„Oare câți călători, se întrebă Imti, trecuseră pe lângă santinela aceea singuratică fără să își dea seama de semnificația ei? Foarte puțini, sau poate chiar nici unul, își răspunse tot el, căci acestea erau tărâmurile deșarte, tărâmurile moarte, teritoriul lui Set, unde cei care își prețuia viața nu se încumetau să pătrundă. Doar cei care știau de lucrurile uitate s-ar fi aventurat atât de departe în pustietatea fierbinte. Doar aici încercătura lor ar fi fost cu adevărat în siguranță, departe de cei care i-ar fi folosit greșit puterile-i groaznice. Da, se gândi Imti, în pofida ororilor călătoriei lor, hotărârea de a o aduce spre vest fusese cea corectă. Cu siguranță.“

Cu patru luni în urmă, decizia fusese luată de un consiliu secret format din cei mai influenți oameni din țară: regina Neith, prințul Merenre, *tjaty* Userkef, generalul Rehu și el, Imti-Khentika, Cel Mai Mare Dintre Profeți.

Numai *nisu* însuși, Lordul Celor Două Tărâmurii, Neferka-re-Pepi, nu fusese prezent și nici nu fusese informat despre decizia consiliului. Cândva, Pepi fusese un conducător măreț, egalul lui Khasekhemwy și al lui Djoser, și al lui Khufu. Acum, în anul 93 al domniei sale, de trei ori durată unei vieți normale de om, puterea și autoritatea sa slăbiseră. Peste tot în țară, guvernatorii își alcătuiseră propriile armate și se războiau între ei. La nord și la sud, cele Nouă Arcuri pustiau granițele. În trei din ultimii patru ani, apele nu se revărsaseră, iar recoltele nu se pârguiseră.

Kemet se dezintegra și toată lumea se aștepta doar ca lucrurile să meargă din rău în mai rău. Pepi putea să fie fiul lui Ra, dar, în aceste momente de criză, alții trebuiau să preia

controlul și să ia deciziile de stat în locul lui. În consecință, consiliul hotărâse: pentru propria protecție și pentru siguranța tuturor, *iner-en sedjet* trebuia dus de la Iunu, unde era adăpostit și purtat prin câmpiile de nisip spre siguranța Oazei Ascunse, de unde venise de la bun început.

Și pe umerii lui Imti-Khentika, Marele Preot al lui Iunu, căzuse responsabilitatea de a conduce această expediție.

– Du-l peste apele șerpuitoare, du-l cu barca spre partea de est a raiului!

Un nou val de scandări se ridică de dedesubt, în timp ce încă un gătlej fu tăiat, încă un trup fu așezat pe pământ. Deja 15 zăceau pe jos, jumătate din numărul lor.

– O, Ra, lasă-l să vină la tine! strigă Imti alăturându-se corului. Du-l pe drumurile sacre, dă-i viață veșnică!

Privi cum măcelarul trecu la următorul bărbat din șir, în aer răsunând șuieratul traheei despicate. Apoi, pe când cuțitul reteză din nou, Imti își întoarse privirea înspre deșert, amintindu-și coșmarul călătoriei pe care tocmai o făcuseră.

80 dintre ei porniseră la începutul anotimpului *peret*, când căldura era cea mai blândă. Cu încărcătura învelită în straturi protectoare de pânză și legată de o sanie de lemn, o apucaseră către sud, mai întâi cu corabia înspre Zawty, apoi pe uscat, spre oaza din Kenem. Aici se odihniseră o săptămână înainte să înceapă ultima și cea mai înfricoșătoare parte a călătoriei lor – 40 de *iteru* prin pustietățile arzătoare, neumblate ale *deshret*-ului, către marile stânci și Oaza Ascunsă.

Șapte săptămâni durase această ultimă parte, cele mai urâte săptămâni pe care le trăise Imti, mai groaznice decât și-ar fi imaginat vreodată. Înainte să parcurgă nici jumătate din drum, boii le muriseră și trebuiseră să preia toată încărcătura, câte 20 odată, înjugați ca niște cirezi de boi, cu umerii sângerându-le din cauza funiilor saniei, cu picioarele arse de nisipul încins. În fiecare zi, înaintau tot mai lent, încetiniți de dune înalte și furtuni de nisip orbitoare, dar mai ales din

pricina căldurii care, chiar și în acel anotimp cică răcoros, îi pârjolise din zori până la apus, ca și cum aerul ar fi luat foc.

Setea, boala și epuizarea le redusese necruțător numărul, iar când li se terminase și apa, iar destinația lor tot nu se întrezărea, se temuse că misiunea lor era sortită eșecului. Totuși, se târăseră în continuare, tăcuți, încăpățânați, fiecare dintre ei pierdut în lumea sa plină de chinuri, până în cea de-a patruzecea zi de la ieșirea din Kenem, când zeii le răspătiseră perseverența cu priveliștea pentru care se rugaseră atât de mult: o dungă roșiatică, ștearsă de-a lungul orizontului vestic, delimitând marile stânci și vestind finalul călătoriei lor.

Chiar și atunci, le trebuiă încă trei zile ca să ajungă la Gura lui Osiris și să treacă prin ea, înspre trecătoarea plină de copaci a oazei, moment în care doar 30 dintre ei mai rămăseseră în picioare. Își încredințară povara templului din inima oazei, se îmbăiaseră în izvoarele sfinte și apoi, devreme în această dimineață, după ce rostiseră descântecurile de închidere și tănuire, după ce aruncaseră Cele Două Blesteme, o luaseră înapoi spre deșert și începuse măcelul.

Un zdrăngănit puternic îl trezi pe Imti din reveria lui. Măcelarul, care era mut, își lovea mânerul cuțitului de o stâncă pentru a-i atrage atenția.

28 de cadavre zăceau pe nisip, lângă el. Mai rămăseseră doar ei doi în viață. Sosise sfârșitul.

– *Dua-i-nak netjer seni-i*, zise Imti coborând de pe dună și punându-și mâna pe umărul plin de sânge al măcelarului. Îți mulțumesc, frate.

O pauză, apoi:

– Vei bea *shepen*?

Măcelarul clătină din cap și, înainte să se întoarcă și să îngenuncheze înaintea lui, îi înmână cuțitul, indicându-i ușor cu două degete lui Imti unde anume pe gât trebuia să taie. Lama era mai grea decât își imaginase Imti, mai dificil de controlat și avu nevoie de toată puterea sa ca să o ridice la gâtul

măcelarului și să spintece carnea. Tăie cât putu de adânc, iar sângele îi țâșni într-o explozie arcuită pe nisip.

– O, Ra, deschide-i ușile cerului, găfâi el lăsându-i trupul pe pământ. Lasă-l să vină la tine și să trăiască veșnic.

Îi aranjă brațele pe lângă trup și, sărutându-l pe frunte, se târî înapoi în vârful dunei, picioarele adâncindu-i-se în nisip aproape până la genunchi, cu degetele încă încheștate pe cuțit.

Soarele aproape că răsărise de tot, doar partea sa de jos mai atingea orizontul; chiar și la acea oră timpurie, căldura sa făcea ca aerul să se distorsioneze și să pulseze. Imti îl privi cu ochii mișiți, ca și când ar fi calculat de cât timp mai avea nevoie ca să se ridice de tot, după care se întoarse spre vest, către turla de piatră și stâncile negre din spatele ei. Trecu un minut, apoi două, după aceea trei. Apoi, își ridică brațele spre cer și strigă:

*O, Khepri, o, Khepri,
Ra-Atum la răsărit,
Ochii tăi văd totul!
Păzește iner-en sedjet,
Ține-l la pieptul tău!
Fie ca răufăcătorii să fie striviți de fălcile lui Sobek
Și înghițiți de șarpele Apep,
Ca să se odihească în pace și liniște,
În spatele re-en wesir, în we-hat sehstat!*

Se întoarse încă o dată spre soare, își azvârlî pielea de leopard de pe cap și, luptându-se din nou cu greutatea cuțitului, și-l trecu peste fiecare dintre încheieturi.

Era bătrân – peste 60 de ani –, iar puterea i se scurgea lent, ochii i se încețoșau, iar mintea i se întuneca într-o succesiune de imagini neclare. O văzu pe fata cu ochii verzi din satul în care copilărise (cât de mult o iubise), scaunul său vechi din nuiele din vârful Turnului lui Seshat din Iunu, unde obișnuia să stea noaptea pentru a observa mișcarea stelelor, mormântul pe care și-l făcuse în Necropola Profeților, care nu avea să-i

arăposteașcă vreodată corpul, deși cel puțin povestea lui rămăsese pentru a-i înscrie numele în eternitate.

Imaginile se învăteau, întreșându-se, îmbinându-se și separându-se, și fragmentându-se tot mai mult, până când dispărură de tot și rămase doar deșertul, cerul, soarele și, de undeva din apropiere, o bătaie ușoară de aripi. Inițial, crezu că era un vultur care dădea târcoale cadavrelor, dar sunetul era prea delicat pentru o creatură atât de mare. Privi amețit în jur și văzu cu stupeoare lângă el, în vârful dunei, o pasăre micuță, cu pieptul galben, o codobatură care se uita la el cu capul aplecat într-o parte. Ce căuta acolo, în mijlocul deșertului, nu știa nici el, însă zâmbi așa slăbit cum era, căci oare marele Benu nu se arătase prima dată sub forma unei codobaturi, chemând zorii creației cocoțat pe marea stâncă Benben? Acum, la încheiere, i se confirma că misiunea lor fusese binecuvântată.

– Fie ca el să păsească pe căile frumoase, murmură. Fie ca el să străbată...

Dar nici nu termină fraza, că picioarele slabite îl lăsară, iar el căzu cu fața în nisip, mort. Codobatura țopâi câteva clipe, apoi zbură pe umărul lui. Ridicându-și capul spre soare, începu să cânte.

NOIEMBRIE 1986 – PISTA KUKESI, NORD-ESTUL ALBANIEI

Rușii întârziaseră la întâlnire, ceea ce însemna că pierduseră fereastra meteorologică. Nori groși se îndreptau spre est, pe deasupra Munților Șar, întunecând cerul după-amiezii târzii. În momentul în care limuzina parcă în sfârșit în fața porților aeroportului, cădeau deja primii fulgi de nea și, în cele două minute de care vehiculul avu nevoie ca să accelereze înspre avionul Antonov AN-24 care aștepta, și să se oprească lângă scara de îmbarcare din partea din spate a avionului, fulgii cădeau deja în vârtejuri, îmbrăcând pământul în alb.

-*Verfluchte Scheiße!* murmură Reiter trăgând din țigară și uitându-se pe geamul cabinei la furtuna care se întetea. *Schwanzlutschende Russen.* Ruși sugători de puțe!

Ușa cabinei se deschise în spatele său și apăru un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, într-un costum care părea scump. Avea părul dat cu gel spre spate și mirosea puternic a aftershave.

- Au ajuns, spuse el, în engleză. Pornește motoarele.

Ușa se închise din nou. Reiter mai trase un fum, apoi începu să butoneze bordul, degetele lui groase și pătate de nicotină mișcându-se cu o dexteritate neașteptată peste panourile de instrumente aflate înaintea și deasupra lui.

- *Schwanzlutschende Ägypter,* scuipe el printre dinți. Egipteni sugători de puțe.

În dreapta lui, copilotul chicoti. Era mai tânăr decât Reiter, blond, arătos, mai puțin cicatricea care-i brăzda bărbia paralel cu buza inferioară.

- Oriunde te duci, emani lumină și bunăvoință, Kurt, zise el răsucindu-se în scaun și privind pe fereastra laterală a cabinei. Cum poate un singur om să ofere atâta dragoste, mă întreb?

Reiter mormăi, dar nu-i răspunse. În spatele lor, navigatorul se uita peste fișele de zbor.

- Credeți că o să putem decola? întrebă el. Nu arată prea bine.

Reiter ridică din umeri în timp ce degetele lui continuau să danseze peste panourile de instrumente.

- Depinde cât se fățâie Omar Sharif pe acolo. Alte cinci-sprezece minute și pista va fi acoperită.

- Dacă nu?

- Dacă nu, o să ne petrecem noaptea în văgăuna asta mizerabilă, uitată de Dumnezeu. Deci să sperăm că Omar își pune patinele la vreme.

Apăsă butonul de pornire. Cu un pocnet și un cârâit, cele două propulsoare turbo gemene Ivchenko explodară la viață,

clipele despicând aerul încărcat de zăpadă grea, iar fuselajul tremurând în jurul lor.

- Cât e ceasul, Rudi?

Copilotul se uită la ceas, un Rolex Explorer din oțel, puțin cam ponosit.

- Aproape cinci.

- Au timp până la și zece, după care opresc din nou motoarele, spuse Reiter lăsându-se într-o parte și stingându-și țigara într-o scrumieră de pe podea. Până la și zece. Atât.

Copilotul se răsuci și mai mult și își întinse gâtul, privind cum bărbatul la costum cobora scara de îmbarcare ținând strâns un sac de voieaj din piele, burdușit. Un alt bărbat îl urmă, îmbrăcat cu uș palton gros și cu fular. Ușa din spate a limuzinei se deschise în fața lor, iar bărbatul la costum dispăru înăuntru, însoțitorul lui oprindu-se la baza scării.

- Deci, care-i treaba, Kurt? întrebă copilotul, încă privind afară. Droguri? Arme?

Reiter își mai aprinse o țigară și apoi își roti capul, pocnindu-și vertebrele.

- Nu știu, nu mă interesează. Îl luăm pe Omar din München, îl aducem aici, el își face treaba, după care îl ducem la Khartoum. Fără întrebări.

- La ultima treabă la care n-am pus întrebări, un nemernic era să-mi cresteze o a doua gură, murmură copilotul atingându-și cicatricea de sub buza de jos. Sper doar că ne plătesc bine.

Aruncă o privire peste umăr, după care se uită din nou pe geam, urmărind cum capota limuzinei dispăru încet sub o carapace groasă de zăpadă. Trecură cinci minute, ușa mașinii se deschise din nou și bărbatul în costum ieși. Fără sacul de voieaj. În locul lui, ținea acum o servietă mare de metal, destul de grea, după cum se chinuia cu ea. I-o dădu însoțitorului său, o alta îi fu înmănată lui și amândoi își târșăiră picioarele pe scara de îmbarcare, spre avion. După câteva clipe, se întoarseră la mașină și luară încă două serviete înainte să se suie din nou în Antonov. Pentru o fracțiune de secundă, copilotul zări o